

GHOST. GILLETTE MAN.

A Cemetery Conversation

Ferdinando Frega

SZELLEM. GILLETTE FÉRFI.

„Én csak egy szellem vagyok.”

The P&G Saga · 20

Aznap reggel gyalog mentem ki a temetőbe. Apa születésnapjának évfordulója volt, és ilyen hosszú gyaloglás után megálltam egy kicsit pihenni, és találtam egy padot, ahová leülhettem; részben két idős úr foglalta el.

Köszöntöttem őket – egy régi szabály ez, amelyet galileai kollégám hagyott ránk az idegenekről –, és épp elhelyezkedtem, hogy kifújjam magam, amikor ők ketten hangosan beszélgetni kezdtek, nyílt beszélgetés volt, amely a jelek szerint egyáltalán nem akart titok maradni, miközben én ott ültem mellettük.

A fiatalabb megkérdezte az idősebbtől, szerinte hogyan fog meghalni, és kit szeretne a temetésén látni. A másik így felelt: „Az én koromban, alig 96 évesen, kevés kérésem maradt, és nem várom, hogy mindenki ott legyen, aki ismer, amikor meghalok, mert remélem, hogy előbb én megyek el elbúcsúzni tőlük, bárhol legyenek is.”

Cserébe az öreg megkérdezte a fiatalabbat: „És te, hogyan akarsz meghalni?”

„Hát – mondta –, 62 éves vagyok, majdnem 26 hitelt vettem fel bankoknál és pénzügyi cégeknél, plusz egy jelzálogot egy házra, amelyet sosem fogok látni, és ezek a rohadékok mind siettek aláíratni velem a biztosításokat arra az esetre, ha előbb meghalnék – a saját seggüket fedezték. Közben, ha meghaltál,

az állam eltöröl minden adótartozást és bírságot. Ami pedig az örökséget illeti, nincs mit hagynom. Amim volt, azt gondoskodtam róla, hogy odaadjam minden nőnek, akivel életemben találkoztam – de a »csak apránként« szabálya szerint.”

„Bocsáss meg a kérdésért és a kíváncsiságomért, de mi volt ez a »csak apránként«? Talán pénz?”

„Nem, barátom. Csak szerelem – de abból a fajtából, amelyik nem tér vissza, akárcsak az élet, amikor a világra hoznak.”

Mindketten nevetésben törtek ki, és én is velük nevettem. Aztán felém fordultak, és megkérdezték, én mit gondolok.

„Köszönöm, hogy megosztották, és örülök, hogy mindketten látnak engem, mert én csak egy szellem vagyok. És ha a tekintetünk éppen ebben a pillanatban találkozik, az azt jelenti, hogy mindketten a jó úton járnak, azon, amelyik az Atya házába vezet.”

Felugrottak, megmarkolták a golyóikat – a régi olasz mozdulat a balszerencse ellen –, és elfutottak, amilyen gyorsan csak a lábuk vitte őket.

Még arra sem volt időm, hogy befejezzem a kis ironikus tréfámat, és pusztán „szemantikai előzetestől” összeestek a félelemtől. Akkor értettem meg, milyen erősek a szavak.

Arra gondoltam, hogy mostantól és a jövőben óvatosabbnak kell lennem, mert én is megkockáztathatom, hogy találkozom egy szellemmel – és talán megkérdezi tőlem, hogy ahhoz, hogy találkozz a web embereivel, fizetned kell-e ADS-ért és SEO-ért, vagy úgy kell csinálnod, ahogy én: nélkülük.

Ferdinando